

Ella

Jeremias Soler Giménez

Conte presentat en el 15è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

Treu el cap de l'aigua i es mira els turistes que del iot estant xisclen jovials i li fan adéu amb la mà. Desenes de persones, que han pagat un passatge de vint-i-quatre euros, capturen la seva imatge amb tota una exhibició de càmeres d'última generació. Ella neda a poc a poc, mirant-los de reüll, avançant amb petits moviments imperceptibles que li permeten de treure progressivament totes les parts del cos de l'aigua. Sent a la pell la carícia del ponent humit de l'estret. Encercla la petita embarcació, i es fixa en l'aura clara que emana d'una criatura que somriu amb espasmes i que se la mira amb una força especial. El nen porta unes ulleres d'augment i somriu regalimant baba amb la boca mig oberta; Ella percep que és diferent als altres nens que l'envolten; i, bo i que d'humans no hi entén gaire, davant d'aquesta aura, es contorba. Contempla el nen i alhora vigila la cria que neda al seu costat i que cada deu segons se li arrapa al cos i li xucla la mamella; la petitona, de dos metres i mig, esdevé el tot de la seva vida. Ella no s'imagina com seria la seva existència si la seva filla tingués els espasmes de l'humà petit. Se'l torna a mirar. S'hi acosta a poc a poc; ben bé fins a sota de la barana per on el nen treu els braços. La seva mare, al costat, fa un aspecte com de tristor continguda. Si els humans tinguessin prou intel·ligència, Ella s'enfilaria al vaixell i li explicaria com n'és d'adorable la criatura; li faria entendre que ningú no té la claredat de la seva llum; la llum de la vida. Ella agafa velocitat i salta, aprofitant que la petita cria se li ha desenganxat de la mamella. Tots els humans del vaixell, en veure el cos de més d'una tona volar pels aires i rebentar a la caiguda la superfície de la mar, etziben una exclamació profunda. La mare del nen

plora; Ella s'adona que és de goig i se sent molt a prop de la dona. El nen aplaudeix.

Ella, amb la cria arrapada al cos, s'allunya vers l'oest, en direcció als raigs minvants del sol, que s'enfonsa com una pilota vermella. Al lluny, ressona la sirena d'un mercant i el so s'esmoreeix d'aquella manera tan estranya que sembla que mai no s'acaba. Ella sap que quan la sirena reverbera així, el regnat del ponent toca a la seva fi, i que el llevant no trigarà a fer-se present; les onades creixeran, i arribarà el peix que tanta falta li fa. Cada vegada hi ha menys peix. Cada vegada tot plegat està més mort. L'estesa blavissa i immensa de l'oceà s'embruta de sorolls terrorífics, grinyols sense sentit que fan veure visions a les més velles. L'any passat, la seva mare va embogir, convençuda que un cant llunyà i misteriós que procedia del nord era la veu de la cria que havia perdut cinquanta llunes enrere; i es va llançar a l'aventura de perseguir aquell cant a qualsevol preu, fins al punt de cometre la bogeria d'amorrar-se a la costa. El cant continuava arribant i la seva mare, enderiada, va acabar saltant a la platja a la recerca de la cria perduda; mai més no va tornar. Poc després, Ella va descobrir l'origen d'aquell cant en un enorme vaixell negre que solcava les onades i que s'envoltava d'un aura fosca amb traços tremolosos de color violeta; la mateixa aura que tenen els humans que maten orques. I va comprendre que la majoria de sons estranys que emplen les aigües són produïts pels humans, i que convé no espantar-se ni confondre's, perquè la por condueix a destins incerts i perillosos.

Els raigs de sol van perdent força. Ella i la petita cria passen a frec de Trafalgar i contemplen els flashos intermitents del far, que dibuixen camins instantanis

damunt la superfície de l'aigua. La llum travessa la pell de la mar i es perd a les profunditats. Ella s'enfonsa quan li sembla besllumar l'ombra negrenca i tremolosa d'un llop marí. Pren l'ombra amb les dents. Se l'endú a la boca i l'escup gairebé a l'instant; mig de fàstic, mig per l'ensurt de descobrir-se mastegant la fulla afuada de la carrosseria d'un cotxe. S'allunyen de la costa; apropar-s'hi més seria una temeritat; la gana, però, de vegades, fa cometre bogeries.

La nit ja ha pres possessió de l'estret; el llevat comença a udolar. Les onades piquen l'esquena d'Ella, que sempre que hi ha tempesta sent una mena de felicitat difícil de descriure: les forces naturals ens recorden qui mana; tot continua sota el control del misteri que ens du el peix i que ens protegeix dels humans d'aura fosca, els animals més perillosos, els únics que, segons diuen les males llengües, poden viure molt i molt lluny de la mar i acostar-s'hi quan volen. Ella, però, no vol odiar els humans, perquè pensa que no són pas tots iguals, i que al capdavant són bèsties i actuen per instint, no se'ls pot retreure el mal que fan; el que cal es protegir-se'n i allunyar-se'n. Si més no, dels dolents, perquè quan recorda la claror blanca que envoltava el nen dels espasmes, sap del cert que la bondat existeix.

Al cap de la nit, un xipolleig inconnex s'ajunta amb el cop de les onades i Ella ho percep. Copsa el tremolor d'unes fustes que suren, i el fons d'un vaixell, esquifit i silenciós, que no brama com els altres; repic de peus; aura fimbrant de por i de llàgrimes. De sota estant, tot es percep; llums ambigües d'il·lusions i pànics. Ella puja com una fletxa amb la petita cria que encara no sap dormir; li resten uns mesos per aprendre'n. Neden a uns deu metres de

l'esquif. L'aire els du elegies fetes de gemecs incomprensibles. Sona l'estrident d'una massa que es capbussa bruscament. Algú brama des de l'interior de la barca. Algú altre agafa a qui brama i el fa seure amb crits amenaçadors. A l'aigua, mig s'hi enfonsa un cos inert. Ella s'acosta silenciosa i empeny el cos amb el morro. El cor, al cos, no li batega, però encara és calent. Ja no té aura. És carn morta. No és tonyina, però si no hi ha res més, cal aprofitar-ho. Ella mossega un braç; l'arrenca d'una estrebada. Mastega i se l'empassa amb avidesa. Després ve la resta del cos. Si Ella menja, la petita cria tindrà llet; i si té llet, no es morirà.

L'endemà, el dia s'aixeca amb el cel esbandit. El llevat ja ha arribat i matisa la superfície amb crespons d'escuma blanca. A l'estret, pocs vaixells de plaer; alguns mercants i una estranya nau que sembla de pesca i que fa una mena de so metàl·lic, com un grinyol que es clava al cervell i que fa que Ella empenti la petita cria vers les costes del Marroc, tan lluny com pot del soroll; tot i així, el grinyol es continua sentint. Ella se submergeix fins a cent cinquanta metres i deixa per uns instants la seva filla sola. Intenta sense èxit capturar alguna tonyina d'un banc que es mou per sota. Ella i la petita cria han vingut no fa ni dues llunes del gran oceà, perseguint els milers de tonyines que migren en aquesta època de l'any i que travessen l'estret. Les tonyines, però, s'esvaeixen de seguida i cada vegada costa més trobar-les. Ella les deixa estar i ascendeix veloç. La silueta de la petita cria se li apareix com un puntet negre enmig de l'immens mirall encès de la superfície. El mar s'infla i davalla com un gran pulmó que malda per a respirar aire net. La petita cria s'arrapa desesperada al mugró de la seva mare. Ella descansa a frec de les onades, avançant amb lentitud cap

al centre de l'estret. El grinyol creix i Ella no aconsegueix de defugir-lo. Tant com se n'allunya, el soroll creix amb més i més força. Quan comença a sospitar que tal vegada les estiguin perseguint, ja és massa tard. Una boira de sang envolta les dues femelles. La petita cria té un arpó clavat a l'esquena. Ella se sent com en un núvol impossible i envesteix el vaixell a la desesperada. Es fereix el morro i de nou la sang esborrona la claredat de l'aigua. Surt a la superfície i mira els éssers que les estan destruint. L'aura fosca dels humans assassins la fa plorar. I per molt que corre, tan sols arriba a veure la cadena color d'argent unida a l'arpó que estira el cos sense vida de la seva petita cria amb els ulls perduts i encara rajant sang. Ella es viva però se sent morta; sense la petita cria no podrà viure, no ho aconseguirà, n'està segura. Suplica a les forces de la nit que la matin a ella també. Si la seva filla se'n va a la mort, Ella vol anar al mateix lloc. Maleeix les bèsties humanes que s'agiten i es convulsen a la llunyania. El grinyol es va apagant i el cos inert de la petita branda penjat damunt la superfície; es va fent cada vegada més petit i més llunyà.

* * *

La nit és negra com la gola d'un llop. Una mena de capatàs, amb barba de dies i un ull balmat, s'acosta a la noia i sense més ni més li engrapa un pit. La noia xiscla i instintivament es tomba d'esquena, prement amb força el cos petit de la nena de sis mesos, que sigui com sigui ha de néixer en una terra lliure. El capatàs deslliga un reguitzell de renecs i mal noms que no intimiden el marit

de la noia, el qual s'aixeca i l'agafa per la solapa, dient-li el nom del porc. El capatàs, gairebé perdent l'equilibri, alça una pistola i la col·loca a la templa dreta del noi, que afluixa la mà i que s'asseu de nou prement les dents. Al lluny, les llumetes tremoloses de Bolònia. Més al sud, la punta marroquina de Tarifa. L'esquif és a les fosques. Al cor de tots, i com un dolor silenciós, el lament dels qui s'han venut la vida per a perseguir una estrella; o tal vegada per a perdre-ho tot, fins la vida. El llevat rugeix com una fera rabiosa. Les onades els passen pel damunt. El xicot, rabiós, li etziba al capatàs que si torna a tocar la seva noia li trencarà la cara; i que tant li fa la pistola, perquè, en el fons, sap del cert que no dispararà, perquè si disparés la policia espanyola els enxamparia d'immediat. El capatàs engega una rialla i diu que a ell la policia espanyola no li fa por, perquè en té prou amb fer mitja volta i posar el motor a tot estrop. I afegeix que a qui enxamparà la policia espanyola serà a tota la trepa de miserables que carrega un cop hagin baixat a la primera calanca rocallosa que trobin. El xicot, furiós, s'aixeca amb brusquedat, i torna a agafar pel coll el capatàs. Una altre home, que també és dels que manen, copeja el cap del xicot amb la culata d'un revòlver. El noi perd els sentits i cau com un sac damunt del fons de la barca. Una barreja de gemecs esclata d'entre les trenta persones espantades, que fins ara han assistit mudes al conflicte. L'home que mana li crida al capatàs que ja n'hi ha prou de ximpleries, i que faci el favor de llençar d'un cony de vegada el xulo a l'aigua. La noia plora amb desesper. El capatàs, amb sarcasme, diu que no, que al xulo no, que en tot cas a la criatura petita, perquè encara podria posar-se a bramar i esguerrar l'operació. I en un gest impossible, que la mare

jove recordarà tota la vida, li arrenca la nena dels braços i la llença al mar.

Ella neda just a sota, seguint els sons estranys de l'esquif; esperant desesmada que algun cos mort vagi a espetegar a la mar per aconseguir d'alimentar-se; bo i que sap del cert que després de perdre la seva cria la vida per a ella s'ha acabat del tot, i que morir-se fóra potser el més alliberador. I de sobte, enmig de la negror de les aigües i dels pensaments, veu caure una estrella. Li fa l'efecte que el misteri que fa venir el peix, i que deu viure més amunt de la mar, allà on la nit pinta la volta estelada, ha deixat caure un astre lluminós ben bé al seu costat. Ella s'acosta a l'esfera de llum que sura amb el vaivé del temporal, i s'adona que la claror tremolosa és una aura humana, blanca com l'escuma de les onades més pures. La palpa amb el morro i copsa una flaire estranya que l'omple de melangia; un batec veloç i feble, l'escalfor d'una vida que comença i que amb la fredor de l'aigua, i la manca d'alè, pateix i s'agita amb terror de mort. Li ve al cap la petita cria i la seva mateixa escalfor, el seu mateix batec, la mateixa vida que començava amb la força misteriosa de l'existència. Ella posa el cap sota l'esfera de llum, de la llum que només Ella és capaç de veure, i alça la nena fora de l'aigua. L'agitació minva. La nena respira. Ella copsa com el batec de la criatura recupera el ritme serè de la vida, i neda, fent equilibris, en direcció a la costa temuda. La petita criatura lluminosa descansa fora de l'aigua a llocs d'Ella, que no sap on va, però que sap on vol anar. Els crits esgarrifosos de la mare desesperada de l'esquif van quedant enrere, i a la platja de Bolònia, un pescador resta amb la boca oberta quan veu la gran bèstia arrossegat-se fora de l'aigua amb una criatura embolcallada en una flassada xopa damunt l'esquena.

Ella resta immòbil, silenciosa, inert, esperant que algú
culli l'estrella lluminosa que li ha caigut del cel i que
mereix viure.

Primera edició en ePUB i PDF: juny de 2012.

Aquest relat fou presentat en la 15a edició del Premi de narrativa curta per Internet TINET, inclòs dins el cartell de Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2011-2012 convocat per l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural del Tarragonès i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona, amb el patrocini de la Diputació de Tarragona.

Publicat a www.tinet.cat.

Distribució sota llicència "[Reconeixement – No Comercial – Sense Obra Derivada \(by-nc-nd\) 3.0 Espanya](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/es/)" de Creative Commons.

